

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 401/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Šulvom, advokátska kancelária AS Legal s. r. o., Hlučínska 1/11, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva podľa čl. 20 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 18 Cb 31/1998 z 11. novembra 2014, postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 5/2015 z 30. júna 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 5/2016 z 13. decembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva podľa čl. 20 ods. 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 Cb 31/1998 z 11. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok súdu prvého stupňa“), postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obo 5/2015 z 30. júna 2015 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 5/2016 z 13. decembra 2016 (ďalej len „uznesenie dovolacieho súdu“).

Sťažovateľ k priebehu napadnutého konania vo veci jeho návrhu na určenie neplatnosti zmluvy, ktorou došlo k postúpeniu práv a prevzatí záväzkov z 8. júla 1997 z obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (v ktorej bol sťažovateľ jedným zo spoločníkov a konateľom, pozn.) na obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], uviedol, že „dňa 7.2.2001 Krajský súd v Nitre ako súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 18Cb/31/98 rozhodol o zamietnutí žaloby z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti. Na základe odvolania sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 21.11.2002, sp. zn. 4 Obo/133/01 o zrušení rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie. Následne dňa 18.1.2005 Krajský súd v Nitre rozhodol, že zmluva je neplatná a na základe odvolania sťažovateľa Najvyšší súd SR dňa 30.11.2007 prijal uznesenie, sp.zn. 5 Obo/137/2005, ktorým rozsudok zrušil a vec vrátil

na ďalšie konanie. Následne dňa 18.6.2008 vyhlásil Krajský súd v Nitre v poradí tretí rozsudok, ktorý bol na základe odvolania sťažovateľa uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo/110/2008 zo dňa 15.12.2010 opätovne zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 18Cb 31/98 zo dňa 11.11.2014 bola žaloba opätovne zamietnutá, toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo/5/2015 zo dňa 30.6.2015 a napokon, uznesením, sp. zn. 1 Obdo V 5/2016 Najvyšší súd SR dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné odmietol. “.

Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania vo svojej veci sa obracia na ústavný súd so sťažnosťou, v ktorej tvrdí, že vo veci konajúce súdy rozhodli arbitrárne, nezaoberali sa jeho podstatnými námietkami vznesenými v priebehu konania a najmä súd prvého stupňa sa „nezaoberal podstatou námietky, že právnomu posudzovaniu podľa ust. § 80 písm. c/ O.s.p (teda k právnomu posúdeniu, či existuje naliehavý právny záujem), musí predchádzať právne posúdenie, súvisiace s výškou hodnoty obchodného podielu – teda najmä právne posúdenie podľa relevantných ustanovení v oblasti účtovníctva, daní, obchodných spoločností a zmluvného práva“. Sťažovateľ v nadväznosti na to tvrdí, že ani najvyšší súd ako súd odvolací a dovolací neodstránil tento nedostatok, resp. neposkytol odpoveď. Sťažovateľ vytýka, že súdy konajúce v jeho veci vychádzali len z posudku znalca, ktorého on v priebehu konania opakovane namietal, pretože mal pochybnosti o jeho nezáujatosti. Ďalej namietal, že navrhoval vykonať dokazovanie výsluchom „svedkov“ [REDACTED], [REDACTED], audítorky, [REDACTED], znalkyne a znalca [REDACTED] vzhľadom na rozporné znalecké posudky, pričom tvrdí, že krajský súd „tieto dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností – teda existencie naliehavosti právneho záujmu, súd bez náležitého odôvodnenia nevykonal“, a ani odvolací súd na túto jeho námietku „nijako nereagoval“. Sťažovateľ tiež namieta, že o jeho námietkach vznesených opakovane súdy nerozhodovali, pričom tieto námietky vzniesol jednak proti znalcovi [REDACTED] a jednak proti predsedovi senátu [REDACTED], čo malo podľa jeho názoru zaťažiť konania takými nedostatkami, ktoré vyústili do porušenia jeho označených práv, pričom opísané „namietané skutočnosti“ podľa sťažovateľa „predstavujú porušenie práv sťažovateľa samostatne, ako aj vo svojom súhrne v konaní ako celku“.

Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2016, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 5/2016, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2015, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 5/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.11.2014, v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cb/31/1998 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2016, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 5/2016, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2015, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 5/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.11.2014, v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cb/31/1998 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 20 ods. 1, 5 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2016, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 5/2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2015, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 5/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.11.2014, v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cb/31/1998 sa zrušujú a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Nitre a Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že

právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako súdu prvého stupňa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

Pokiaľ ide o postup najvyššieho súdu v odvolacom konaní a jeho rozsudok ako súdu odvolacieho, ústavný súd sa musel v tejto časti sťažnosti v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu (včas podaná sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho) nepovažoval predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým

a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne

dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu najvyššieho súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu argumentáciu uplatnenú v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď potvrdil prvostupňový rozsudok krajského súdu. Zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu založenú na jeho názore, že nedostal relevantné odpovede na svoje námietky uvedené v odvolaní. Sťažovateľ nesúhlasí s výrokom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom

konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Odvolaciu námietku, týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu založil žalobca na tvrdení, že závery súdom nariadeného znaleckého dokazovania vyjadrené v znaleckom posudku [REDAKOVANÉ], nie sú dostatočne odôvodnené, znalecký posudok je nezrozumiteľný, nepreskúmateľný a nevychádza z podkladov založených v spise. S uvedenou námietkou súvisí aj tvrdenie, že uvedený znalec bol vzhľadom na zvolený postup pri zisťovaní podkladov pre vyhotovenie posudku zaujatý. Odvolací súd poukazuje na neopodstatnenosť tvrdenia Žalobcu o nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti záverov znaleckého dokazovania. Zo znaleckého posudku vyplýva jednoznačný záver, že zmluvou o postúpení práv a záväzkov zo zmluvy o predaji majetku štátu, uzavretou medzi žalovanými dňa 08. 07. 1997, nedošlo k zmene stavu čistého obchodného imania žalovaného I/. V znaleckom posudku sú závery znalca odôvodnené a súd znalca v prítomnosti účastníkov vypočul na pojednávaní dňa 30. 09. 2014. Súd vychádzal zo záverov znaleckého posudku ako jedného z dôkazov, ktorý hodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi v zmysle § 132 O. s. p. Žalobca prejavil nesúhlas s vykonaním znaleckého dokazovania ustanoveným znalcom už vo vznesenej námietke zaujatosti, o ktorej súd

rozhodol uznesením č. k. 18Cb 31/1998-1286 z 12. 11. 2012 tak, že znalec nie je vylúčený. Na opakovanú námietku zaujatosti vznesenú proti znalcovi preto súd prvého stupňa správne v zmysle § 15a ods. 4 O. s. p. v spojení s § 17 ods. 1 O. s. p. neprihliadol.

Nedôvodná je odvolacia námietka žalobcu, že súd v rozhodnutí vychádza z dôkazov, ktoré neboli v konaní vykonané (uznesenie o zastavení trestného stíhania) a na druhej strane, že z vykonaných dôkazov nevyplývajú skutkové zistenia, ktoré uvádza súd v dôvodoch rozhodnutia.

Podľa § 129 ods. 1 O. s. p., dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu, alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 21. 10. 2014 vyplýva, že súd oboznámil obsah listinných dôkazov, medzi ktorými sú uvedené aj listiny na č. I. 125 prílohovej obálky (znalecký posudok [REDAKOVANÉ]) a na č. I. 308 - 312 spisu (uznesenie o zastavení trestného stíhania). Žalobca aj právni zástupcovia žalobcu a žalovaných mali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Skutkové zistenia súdu preto vyplývajú z vykonaných dôkazov. Je tiež zrejmé, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval časť listinného dôkazu (odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa z 31. 10. 2001, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené) a uviedol, že znalec [REDAKOVANÉ] sa stotožnil s konštatovaním audítorky [REDAKOVANÉ] v správe audítorky k 31. 07. 1997, čo žalobca nesprávne považoval za hodnotenie znaleckého posudku súdom.

Žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

V predmetnej veci súd prvého stupňa s poukazaním na ustanovenie § 80 písm. c/ O. s. p. zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právneho úkonu. Zo skutkových zistení súd vyvodil správny záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, a preto nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu o pochybení súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

V súvislosti s odvolacím dôvodom, že konanie je zaťažené vadou, ktorá môže vyústiť do porušenia práva na spravodlivý proces a právo na zákonného sudcu tým, že žalobca vzniesol 21. 10. 2014 námietku zaujatosti voči predsedovi senátu [REDACTED] a členom senátu 18 Ch, ktorú súd nadriadenému súdu nepredložil, odvolací súd zistil, že v námietke zaujatosti poukazuje žalobca porušenie na jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov konštatované v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 356/2014 z 1. 10. 2014. v čom vidí aj nezákonnosť postupu senátu. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca odôvodnil vylúčenie sudcov okolnosťami spočívajúcimi v postupe sudcov v konaní o prejednávanej veci, a preto súd prvého stupňa správne v súlade s § 15a ods. 5 O. s p. na námietku neprihliadol a vec nadriadenému súdu nepredložil. Právo žalobcu na spravodlivý proces a zákonného sudcu nebolo porušené, a tým že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol, neodňať mu možnosť pred ním konať.“

Ústavný súd už uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nevykonanom navrhnutom dokazovaní výsluchom znalcov audítorky na odstránenie rozporov v ich posudkoch, najvyšší súd sa s ňou nepriamo vysporiadal tak, že poukázal na zhodné závery týchto osôb pri posudzovaní otázky, či hodnota čistého obchodného imania spoločnosti z účtovného hľadiska bola v dôsledku napadnutej zmluvy nepriaznivo dotknutá, čo bola v okolnostiach veci podstatná skutočnosť pre určenie existencie naliehavého právneho záujmu sťažovateľa

na určení neplatnosti napadnutej zmluvy. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti znalca, najvyšší súd dospel k záveru, že ide o opakovanú námietku, preto na ňu neprihliadal. Sťažovateľ vo svojej opakovanej námietke uviedol skutočnosti (že na pôvodne ustanovenú znalkyňu mal byť vyvíjaný nátlak, a preto následne ustanovený znalec je zaujatý), ktoré prima facie nemôžu zakladať zaujatosť znalca, preto záver najvyššieho súdu, že ide o opakovanú námietku, nemožno považovať za zjavne neodôvodnenú či arbitrárnu ani z materiálneho hľadiska. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vzhľadom na uvedené úvahy argumentácia najvyššieho súdu (ani krajského súdu) nevykazuje znaky procesného excesu, ktorý by bol z ústavného hľadiska neakceptovateľný. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do napadnutého rozsudku najvyššieho súdu svojím rozhodnutím, pretože podľa jeho názoru medzi jeho obsahom a obsahom základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd v nadväznosti na záver o neexistencii príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práv garantujúcich spravodlivý proces a súdnu ochranu dospel k záveru, že neexistuje ani relevantná súvislosť medzi namietaným porušením práv materiálnej povahy a napadnutým postupom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a jeho napadnutým rozsudkom, keďže v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel, preto sťažnosť v časti namietajúcej

porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho odmietol podľa 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojich označených práv postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Podľa názoru sťažovateľa jeho dovolanie založené na tvrdenej existencii vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) bolo podané dôvodne a ním namietané vady zakladali prípustnosť dovolania. Keďže najvyšší súd sa s názorom sťažovateľa nestotožnil, malo dôjsť postupom a dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu k porušeniu jeho označených práv.

Ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02). Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa zaoberal všetkými námietkami sťažovateľa vznesenými v jeho dovolaní, náležite ich aj vyhodnotil a dospel k záveru, že vady konania namietané sťažovateľom nezakladajú prípustnosť dovolania, preto ho ako procesne neprípustné odmietol. Vychádzajúc z uvedeného zistenia sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľa, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho došlo k porušeniu jeho označených práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu považujúc ho za arbitrárne odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ sťažovateľ namietal, že napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu v dovolacom konaní došlo k porušeniu jeho označených práv hmotnej povahy, ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu o neexistencii dôvodov prípustnosti dovolania sťažovateľa nemajú spojitosť s označenými právami hmotnoprávneho charakteru. Závery najvyššieho súdu považuje ústavný súd za dostačujúce pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu na strane druhej. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými v nej uplatnenými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017